

บทที่ 8 การรุกรานของชาวมุสลิม (เตอร์ก)

8.1 การรุกรานของพวกเตอร์ก

เพื่อให้เข้าใจการรุกรานของพวกมุสลิมเข้าอินเดียได้ดั้น ก็จำต้องย้อนไปกล่าวถึงการติดต่อระหว่างพวกอินเดียและอาหรับที่เคยมีมาแต่ก่อน พวกอาหรับเคยมาอินเดียผ่านทางบาลูจิสถาน และมาทางทะเลผ่านริมฝั่งมาเกอรันใน ค.ศ. 711 พวกอาหรับภายใต้การนำของมุหะมัด กาชิมเข้ารุกรานภาคใต้แม่น้ำสินธุที่โตปรี บริเวณแคว้นสินด์ แต่พวกอาหรับมิได้มุ่งหวังเข้าครอบครอง เพียงแต่หวังแสดงผลทางการค้าเท่านั้น ฉะนั้นในบริเวณที่พวกอาหรับได้ไม่ถึงมิได้ปกครองอย่างกตัญญู พวกอาหรับให้เสรีภาพแก่ประชาชนทั่วไปแม้จะต่างศาสนา トラบเท่าที่มีเงินเสียภาษีให้แก่พวกอาหรับ ดังนั้น พวกฮินดูและพวกอาหรับก็อยู่ด้วยกันมาได้ การที่พวกอาหรับมาอิทธิพลในแถบบริเวณแคว้นสินด์นั้นอิทธิพลของพวกมุสลิมมาน้อยมาก แต่อิทธิพลของพวกมุสลิมส่วนใหญ่จะมาจากพวกเตอร์กแถบอัฟกานิสถาน พวกเตอร์กมีความกระตือรือร้นเรื่องศาสนาอิสลามมาก ดังนั้น เมื่อพวกเตอร์กมีอำนาจขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่ 11 และ 12 และเข้ารุกรานอินเดียในคริสต์ศตวรรษที่ 13 จะทำให้เรื่องของเมืองอินเดียเปลี่ยนไป

ประวัติความเป็นมาของพวกเตอร์กจากอัฟกานิสถาน กล่าวโดยย่อได้มีทาสผู้หนึ่งชื่อสะบุกติจิน (Sabuktigin) ตั้งตัวขึ้นเป็นกษัตริย์ครองเมืองฆะซนิ (Ghazni) ในอัฟกานิสถาน ตั้งแต่ ค.ศ. 977-997 ต่อมาได้แผ่ขยายอาณาเขตออกไปกว้างขวางจนถึงลุ่มแม่น้ำสินธุในอินเดียได้ชัยชนะพวกเจ้าฮินดูเรื่อยมา ซึ่งแสดงให้เห็นความอ่อนแอภายในของอินเดีย พอสมัยต่อมาเมื่อมหาราชแห่งฆะซนิ (Mahumud of Ghazni) ขึ้นครองราชย์แล้วก็เข้าบุกอินเดีย มหาราชแห่งฆะซนิได้บุกอินเดียหลายครั้งประมาณ 17 ครั้ง ทุก ๆ ครั้งได้มีการต่อสู้กันอย่างดุเดือดและนองเลือด ครั้นรบชนะลุลต่านมหาราชก็ขนทัพขึ้นจำนวนมหาศาลกลับไปด้วย นักปราชญ์ผู้หนึ่งสมัยนั้นนิยามว่าอัลเบอรูนี (Alberuni) แห่งกิวะ (Khiva) ได้เขียนพรรณนาเกี่ยวกับการบุกรุกของลุลต่านมหาราชไว้ว่า

"ประชาชนอินดูได้ถูกเข่นฆ่าและต้องกระจัดกระจายปลิวว่อนไปทั่วทุกสารทิศเหมือนฝูงนก เรื่องราวของสุลต่านมะหมัดได้กลายเป็นนิทานปรัมปราเล่าติดปากสืบทอดกันมา พวกที่มีชีวิตรอดอยู่ต่างก็คงเกลียดชังข้าวมุสลิมอย่างเข้ากระดูกดำ"¹

ถ้อยคำดังกล่าวนี้ก็พอจะแสดงให้เห็นได้บ้าง ถึงความพินาศย่อยยับที่เกิดขึ้นด้วยน้ำมือของมะหมัด แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ก็เป็นเรื่องที่น่าโศกเศร้าสำหรับอินเดียนที่มะหมัดได้แตะต้องและปล้นสะดม เฉพาะส่วนหนึ่งของอินเดียนภาคเหนือเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณที่อยู่ในเส้นทางเดินทัพของเขา ส่วนอินเดียนภาคกลาง ภาคตะวันตกและภาคใต้ นั้น ได้รอดพ้นจากการรุกรานของมะหมัดไปได้โดยไม่มีอะไรกระทบกระเทือน

การทำสงครามของมะหมัด เขาสามารถผนวกแคว้นปัญจาบและสินธุเข้าไว้ในอาณาจักรของเขาได้ และทุกครั้งที่โจมตีสำเร็จ เขาก็กลับคืนสู่ขั้วนี้ มะหมัดพยายามที่จะเอาชนะแคว้นแคชเมียร์ แต่ไม่สามารถเอาชนะได้เพราะเป็นเมืองภูเขา ฉะนั้นแคชเมียร์จึงสามารถสกัดกั้นและตัดก้องทัพของมะหมัดได้สำเร็จและการพ่ายแพ้ของมะหมัดครั้งนี้ นับเป็นการโจมตีครั้งสุดท้าย และหลังจากนั้นก็ไม่มีกลับมาอีกเลย

อินเดียนในความหมายของมะหมัด เป็นเพียงแหล่งอุดมสมบูรณ์ที่เขาจะสามารถขนเอาทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมีค่ากลับไปยังมาตุภูมิของเขาได้ เขาต้องการที่จะสร้างนครหลวงของเขาให้อิ่งใหญ่ทัดเทียมกับนครใหญ่ ๆ ในเอเชียกลางและเอเชียตะวันตก ในการนี้เองเขาขนเอาช่างฝีมือและสถาปนิกใหญ่ ๆ ไปจากอินเดียนเป็นจำนวนมาก เขาเคยสนใจในการก่อสร้างนครมถุรา (ปัจจุบันชื่อ Muttra) ในอินเดียนซึ่งความงามของนครแห่งนี้ได้สร้างความประทับใจเข้าไว้มาก เขาเขียนชมความงามของนครนี้ไว้ว่า "นครนี้มีอาคารนับด้วยจำนวนพัน ๆ ซึ่งมีความคงทนแข็งแรง เช่นเดียวกับคำสาปของผู้ที่เคร่งในคำสาป นครนี้คงจะสิ้นเงินค่าก่อสร้างเป็นจำนวนหลายล้านเหรียญดิเนอร์ และคงจะไม่มีใครก่อสร้างนครอันสวยงามเช่นนี้ได้อีกภายในระยะเวลา 200 ปีข้างหน้า"²

แคว้นปัญจาบได้กลายเป็นเพียงจังหวัดที่อยู่ห่างไกลออกไปแห่งราชอาณาจักรของเขาเท่านั้น หลังจากที่เขาสร้างฐานะของตนเองเป็นผู้ปกครองอย่างมั่นคงแล้ว มะหมัดก็ได้เปลี่ยนแปลงรัฐประศาสน์นโยบายของตนจากวิธีการอันดีเยี่ยมที่เคยให้ย่อนยานอะลุ่มอะหล่วยลงบ้าง ทั้งนี้เพื่อตั้งจุดประสงค์ให้ชนในหลังกักต่อนั้น เป็นต้นว่า เข้าไปเกี่ยวข้องกับชีวิตของชาวพื้นเมืองให้หน่อยลง และแต่งตั้งให้ชาวฮินดูเข้ารับตำแหน่งสูง ๆ ในกองทัพและในการบริหารประเทศ³

การบุกรุกโจมตีของมะหมัดเป็นเหตุการณ์ที่มีความสัมพันธ์กับประวัติศาสตร์อินเดียมาก แม้ว่าในด้านการเมืองแล้วอินเดียจะมีได้รับการกระทบกระเทือนแต่ต้องเลยก็ตาม แต่การบุกรุกโจมตีของมะหมัดแสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอเสื่อมโทรมของอินเดียภาคเหนือ นอกจากนี้ก็ยังแสดงให้เห็นถึงการล่มสลายตัวทางการเมืองของอินเดียภาคเหนือและภาคตะวันตกอีกด้วย

นอกจากนี้การบุกรุกเหล่านี้ได้นำเอาศาสนาอิสลามเข้ามาพร้อมกับการพิชิตอันเยี่ยมโหดทางทหารเป็นครั้งแรก ทั้งนี้ก็เพราะว่า ก่อนหน้านั้นเป็นเวลานานกว่า 300 ปีที่อิสลามได้เข้ามาในอินเดียอย่างสงบ และก็ได้ได้รับความเชื่อถือว่าเป็นลัทธิหนึ่งในจำนวนมากของอินเดีย โดยไม่มีการขัดแย้งกัน ฉะนั้นการที่อิสลามเข้ามาสู่อินเดียในลักษณะใหม่คือทางทหารเช่นนี้ก่อให้เกิดปฏิกิริยาทางจิตใจอย่างรุนแรงแก่บรรดาประชาชน และทำให้เขาเหล่านั้นมีความรู้สึกที่ยอมรับ และมีความตั้งใจที่จะสร้างความคิดค้นอย่างแรงจากประชาชน

มะหมัดสิ้นชีวิตใน ค.ศ.1030 ต่อจากนั้นก็เป็นเวลานานกว่า 160 ปี ที่ไม่มีการบุกรุกเข้าไปในอินเดีย และอาณาจักรของพวกตุรกกี้ไม่ได้ขยายขอบเขตเกินแคว้นปัญจาบออกไป ครั้นแล้วในคริสต์ศตวรรษที่ 12 ก็มีพวกเตอร์กแห่งเกอร์ (Ghur) นำโดยโมห์เหม็ดกอร์ ซึ่งมีเชื้อสายอาฟกานิสถานได้เข้ายึดนครฆัซนี และโค่นจักรวรรดิฆัซนีลง และใน ค.ศ.1191 ก็ได้ยกทัพไปตีเมืองลาฮอร์ (Lahore) แล้วต่อไปจนถึงนครเดลี แต่กษัตริย์นครเดลีในสมัยนั้นได้โจมตีทัพของเกอร์ทัพอย่างยับเยิน ยังผลให้ต้องถอยทัพกลับยังประเทศอาฟกานิสถานตามเดิม เกรอร์ได้ยกทัพมาตีใหม่ อีกในปีต่อมาและก็ได้ประลัมผลสำเร็จ และขึ้นครองราชย์บัลลังก์เดลี

ใน ค.ศ.1192 ยึดโตเมืองเตลฮ์ต่อมาก็ได้ค้นพบพารามส์และพิหาร ซึ่งเป็นศูนย์กลางพุทธคำสอน พวกเขาเตอร์กทำลายสถานที่สำคัญในพุทธคำสอนตลอดจนฆ่าพระสังคต้ายลงก็มากมาย ทั้งยังทำลายมหาวิทยาลัย^{นา}สันทาทีกด้วย เป็นการทำลายล้างพุทธคำสอนลงอย่างเด็ดขาดใน ค.ศ.1200 ก็ปราบราชวงศ์เสนะในเบงกอลลงได้ เท่ากับปราบพวกฮินดูในภาคเหนืออินเดียลงได้ราบคาบ ตั้งราชวงศ์พวกเตอร์กขึ้นปกครองอินเดีย การพิชิตเตลฮ์ครั้งนี้มิได้หมายความว่า อินเดียส่วนอื่น จะได้ถูกพิชิตลงทั้งหมด ทางภาคใต้ของอินเดีย ราชวงศ์โจละยังคงเข้มแข็งและรุ่งเรืองอยู่ และยังมีรัฐอิสระอื่น ๆ อยู่อีกหลายรัฐ พอเวลาผ่านไปอีก 150 ปี อำนาจของกษัตริย์เชื้อสายอาฟกานิสถานในนครเตลฮ์จึงได้แผ่กระจายไปคลุมครอบคลุมส่วนใหญ่ของอินเดียภาคใต้ไว้ได้

เป็นที่น่าสังเกตว่าลัทธิศาสนาต่าง ๆ คือทั้งลัทธิฮินดูและพุทธคำสอน ถึงกำเนิดในอินเดียโดยมิได้มีอิทธิพลจากภายนอก ซึ่งตรงกันข้ามกับศาสนาอิสลามซึ่งเป็นศาสนาที่มีผู้นำจากภายนอกเข้าอินเดีย แต่ต่อมากลายเป็นคู่แข่งที่สำคัญของลัทธิฮินดูแทนพุทธคำสอน

ศาสนาอิสลามนับตั้งแต่พวกอาหรับรับมา เข้ามาเผยแพร่แถบบริเวณสินธุ ในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 8 แล้ว คนอินเดียก็ยังมิได้รู้สึกกระทบกระเทือน ตราบจนพวกเตอร์กเข้ามาในตอนหลัง เพราะพวกนี้มิได้หวังเพียงแต่จะครอบครองอินเดียอย่างเดียว หากแต่หวังที่จะกำจัดคนนอกศาสนาให้หมดไปด้วย หรืออีกนัยหนึ่งต้องการให้ศาสนาอิสลามเป็นใหญ่เหนือความเชื่ออื่น ๆ ดังนั้นคนอินเดียในภาคเหนือจึงเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามเป็นจำนวนมาก ส่วนผู้ที่ไม่ประสงค์จะเปลี่ยนศาสนา ก็จะต้องหลบหนีจากการฆ่าฟันทำลายคนนอกศาสนาของพวกมุสลิมลงไปแถบภาคกลางและภาคใต้ของอินเดีย และผู้นับถือศาสนาทั้ง 2 ก็มีรากฐานความเชื่อที่แน่นแฟ้นในเวลาต่อมา แต่ทั้ง 2 ก็จำเป็นต้องประนีประนอมในอันที่จะอยู่ร่วมกันโดยที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ต้องจำนนอีกฝ่ายหนึ่ง ได้มีผู้พยายามที่จะประสานความกลมเกลียวให้แก่ศาสนาทั้ง 2 แต่ก็ปราศจากผลสำเร็จ ดังกล่าว พระนารายณ์ ผู้ซึ่งริเริ่มนำหลักสำคัญในลัทธิฮินดูและศาสนาอิสลามมารวมกันและสถาปนาตนเองเป็นคำสาปของนิกายฮินดู ในต้นศตวรรษที่ 16 มีลูกศิษย์อุกหาอยู่มาก และยังมีผู้นับถืออยู่จนปัจจุบันนี้

8.2 สาเหตุที่พวกเขาเตอร์รักเข้าครองอินเดีย

1. อาจสืบเนื่องมาจากระบบวรรณะในหน้าที่การอุ้มนั้นแบ่งให้เป็นหน้าที่ของวรรณะ กษัตริย์ในขณะที่คนในวรรณะอื่น ๆ มิได้มีส่วนร่วมด้วย
2. มินาเข้าบรรดาเจ้าฮินดูยังขาดความล้ามคคึกกันเอง มีการแตกแยกกันอยู่ใน บรรดาพวกราชผู้ร่ ซึ่งขาดการประสานงานร่วมกันเพื่อต่อต้านพวกมุสลิม
3. อินเดียมิได้เตรียมการป้องกันประเทศจากภัยภายนอก ทั้งนี้เพราะมิได้ เล็งเห็นความสำคัญของชนชาติอื่นนอกประเทศ
4. วิธีการรบก็มิได้รับการปรับปรุงนับตั้งแต่สมัยโบราณเรื่อยมา อินเดียยังคงใช้ ย่างเป็นพาหนะ หากข้านั้นถูกทำร้าย จะทำอันตรายแก่ผู้ขี่ ทำให้เสียเปรียบอย่างยิ่ง จึงไม่ สามารถถ่วงงมหารมภัยของพวกเขาเตอร์รักได้
5. พวกเขาเตอร์รักเป็นพวกนัรบที่ล้ามรถและขึ้นชื่ออยู่แล้ว และมีแรงตลใจในทาง คำล่านอิสลามที่ล้ามนัรบให้รบเพื่อพระเจ้า ให้ปราบคนนอกคำล่านแล้วจะได้ไปสวรรค์ ก็ยิ่ง ทำให้พวกมุสลิมมีกำลังใจในการรบจนล้ามรถเอาชนะพวกฮินดูได้เข้าครองอินเดีย

8.3 ราชวงศ์เตอร์รักปกครองอินเดีย⁴

นับตั้งแต่มุหะเม็ดกอรี นำพวกเขาเตอร์รักเข้ายึดครองอินเดียใน ค.ศ.1206 แล้ว ทาลของเขาคณหนึ่งได้ตั้งราชวงศ์ฮินครองอินเดียที่กรุงเดลี ราชวงศ์เตอร์รักล้ามราชวงศ์ที่ครอง อินเดียตั้งแต่ ค.ศ.1206-ค.ศ.1388 ที่ล้ามควรกล่าวถึงคือ

1. ราชวงศ์ทาล (The Slave Dynasty) ซึ่งอุบุด-ดีน^{เจย์ก} (Qutb-ud-din Aibak) ผู้เคยเป็นทาลของมุหะเม็ดกอรี และตั้งตัวเป็นใหญ่ในอินเดียได้ในเวลาต่อมา เป็นต้น ราชวงศ์ครองอินเดียตั้งแต่ ค.ศ.1206-ค.ศ.1290

2. ราชวงศ์คาลิจิ (The Khālji Dynasty) ครองอินเดียตั้งแต่ ค.ศ. 1290

ถึง ค.ศ. 1318

3. ราชวงศ์ตุกลัก (The Tughlak Dynasty) ครองอินเดียตั้งแต่ ค.ศ.

1318 ถึง ค.ศ. 1388

8.3.1 ราชวงศ์ทาลู (The Slave Dynasty)

ผู้ก่อตั้งราชวงศ์ทาลูปกครองเดลีก็คือเอบัก (Aibak) ได้เปลี่ยนพระนามเป็น พระเจ้า กุบ อุดดิน เอบัก แต่ปกครองประเทศอยู่ได้เพียง 5 ปี ก็สิ้นพระชนม์ และต่อมาก็มี ผู้ลดต่ำไปอีก 8 พระองค์ปกครอง

กษัตริย์ที่นับว่าสำคัญในราชวงศ์ทาลูก็คือพระเจ้าอิลตุตมิช (Iltutmish) ซึ่งปกครอง อยู่ระหว่าง ค.ศ. 1211-1290 คือเป็นระยะเวลาถึง 26 ปี พระองค์ทรงแสดงพระปรีชา สามารถไว้หลายประการ เช่น ในการสงคราม พระองค์ทรงเป็นนักรบที่กล้าหาญมากที่สุดคนหนึ่ง และทรงอยู่ในสนามรบจนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต ในการปกครอง พระองค์สามารถสร้าง ความสามัคคีในกลุ่มมุสลิมในประเทศอินเดียได้สำเร็จ เพราะในระยะหลังจากที่พระเจ้าอูดดิน .อูดดิน เอบัก ได้สิ้นพระชนม์ลง ได้เกิดการแตกแยกกระหว่าง เจ้าชายมุสลิมที่ปกครองอยู่ในอินเดีย ได้แก่แคว้นสินด์และแคว้นเบงกอล นอกจากนี้พระองค์ยังได้สร้างอาณาจักรที่ชาวมุสลิมปกครองให้ มีความมั่นคง แข็งแกร่ง และขยายอาณาเขตออกไปเกือบทั่วอินเดีย ยกเว้นแต่เฉพาะบางแคว้น เท่านั้น ในด้านศิลปะ พระองค์ให้ชื่อว่าเป็นองค์อุปถัมภ์ศิลปะวิทยาการ มีผู้เชื่อกันว่าพระองค์เป็น ผู้สร้างกุบ มินาฮัน ทรงเป็นกษัตริย์ที่เคร่งศาสนาอิสลามมากที่สุด และได้มีผู้กล่าวถึงพระองค์ว่า ทรงเป็นกษัตริย์ที่คอยปกป้องคุ้มครองพระเจ้า หรือเป็นผู้รับใช้พระเจ้า

หลังจากที่พระเจ้าอิลตุตมิชสิ้นพระชนม์แล้ว ได้มอบราชสมบัติให้แก่พระธิดาชื่อ ราชเซยยา (Raziyya) แต่เนื่องจากเชื้อพระวงศ์ในสมัยนั้นไม่ยอมที่จะให้สตรีเป็นผู้นำ และ

ประกอบกับพระนางราชैयाมีบุคคลิกที่ไม่ดี กล่าวคือ ไม่สามารถเข้ากับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาได้ ดังนั้น พระนางจึงได้เป็นผู้นำได้ไม่นานก็ถูกโค่นอำนาจ หลังจากนั้นต่อมาราชวงศ์ทาลักก็ต้องประสบกับมรสุมทางการเมือง และการปั่นป่วนต่าง ๆ จากภัยทางภายนอก เช่น มีพวกมองโกลเข้ามา รุกราน ในแคว้นปัญจาบ และสามารถยึดเมืองลาฮอร์ ได้สำเร็จในปี 1241

8.3.2 ราชวงศ์คัลลิจิ (The Khalji Dynasty)

หลังจากที่ราชวงศ์พวกทาลักได้เสื่อมอำนาจลง ราชวงศ์คัลลิจิ (The Khalji Dynasty) ได้เข้ามาแทนที่ แต่ราชวงศ์นี้ปกครองอยู่ในระยะเวลาที่สั้นที่สุด คือจาก ค.ศ. 1290 ถึง ค.ศ. 1320 กษัตริย์ที่สำคัญในราชวงศ์นี้คือ พระเจ้า อะลาอูดดีน คัลลิจิ (Ala-Ud-Din Khalji) ซึ่งเป็นหลานของกษัตริย์ผู้ริเริ่มราชวงศ์คัลลิจิ มีพระนามว่าพระเจ้าฟิรูด (Firūz) ซึ่งถูกพระเจ้าอะลาอูดดีนปลงพระชนม์เสียและขึ้นครองราชย์แทนพระเจ้าอะลาอูดดีน เปรียบ พระองค์เหมือนพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช ความจริงแล้วพระองค์ก็เป็นนักรบที่มีความสามารถ คือสามารถจะขับไล่การรุกรานของพวกมองโกลออกไป สามารถจะปราบความปั่นป่วนในแคว้นมาลวะ และ กุจราช นอกจากนี้ยังมีการข่มขู่แคว้นต่าง ๆ ที่ถูกทำลายแถบชายฝั่งที่พวกมองโกลเคยรุกราน และยังพัฒนากองทัพของพระองค์เพื่อจะเตรียมพร้อมรบศึกจากภัยนอกประเทศ นอกจากทางด้านทหาร พระองค์มีความสนใจพระทัยในเรื่องคำสอนและเป็นผู้ที่เคร่งครัดทางคำสอนมาก ในการปกครองของพระเจ้าอะลาอูดดีนก็มีมาตรการที่เข้มงวด กล่าวคือ พระองค์ทรงกำหนดให้ทุกอย่างเป็นของรัฐ หมายความว่า ทรงห้ามไม่ให้บุคคลมีทรัพย์สินส่วนตัว เช่น เงินมากมาย และสินสมรส สิ่งเหล่านี้จะต้องตกเป็นของรัฐ ในด้านความปลอดภัย พระองค์มีหน่วยสืบราชการลับ โดยจะต้องรายงานการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ให้แก่พระองค์ แม้กระทั่งการพูดจา และเดินทางใด ๆ ในตลาด ก็ยังต้องรายงานแก่พระองค์ จนกระทั่งพวกขุนนางไม่กล้าพูดเสียงดัง แม้นแต่ในที่สาธารณะหรือที่เปิดเผย จนถึงกับต้องใช้คำสัญญาต่อกัน นอกจากนี้พระองค์ยังห้ามไม่ให้พวกข้าราชการหรือประชาชนมาชุมนุมกัน ถ้าต้องการจะต้องได้รับอนุญาตจากพระองค์เสียก่อน จึงทำให้พวกขุนนาง

ไม่ค่อยจะได้ติดต่อกัน ในด้านศีลธรรม พระองค์ห้ามไม่ให้มีการขายหรือต้มเหล้า และของมีนเมา ทั้งหลาย และโปรดให้ทำลายขวดเหล้า ตลอดจนภาชนะที่จะใส่เหล้าให้หมด และพระองค์เอง ก็ทรงประพฤติเป็นตัวอย่างคือเลิกเลยเหล้า ประชาชนในสมัยนี้ต้องเสียภาษีให้กับรัฐบาลมากกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะพระองค์พยายามที่จะทำให้ประชาชนไม่มีเงินเพียงพอที่จะซื้ออาวุธยุทโธปกรณ์ เพื่อทำลายราชวงศ์คัลจิ และเพื่อไม่ให้ราษฎรใช้เงินฟุ่มเฟือย

พระเจ้าอะลาอูดดีนได้สิ้นพระชนม์ใน ค.ศ.1316 และต่อมาอีกไม่นานราชวงศ์คัลจิ ก็ถูกราชวงศ์ตุกลัก (Tughlag Dynasty) เข้ามาแทน

8.3.3 ราชวงศ์ตุกลัก (Tughlag Dynasty)

กษัตริย์ที่สำคัญองค์หนึ่งของราชวงศ์ตุกลัก / พระเจ้าเฟรูล์ ชาร์ (Firūz Shāh) ซึ่งครองราชย์จาก ค.ศ.1351-1388 ในการปกครองของพระองค์ ก็เหมือนกับการปกครองของพวกเตอร์กโดยมีสุลต่านเป็นหัวหน้า มีอำนาจเด็ดขาด มีกองทหารประจำพระองค์ สุลต่านจะแต่งตั้งข้าหลวงออกไปปกครองแถบแคว้นต่าง ๆ และตามแคว้นก็จะมีทหารประจำแคว้นของตน อำนาจที่สำคัญที่สุดของข้าหลวงก็คือ อำนาจในการเก็บภาษี และต้องทำบัญชีอย่างละเอียด เพื่อส่งต่อสุลต่าน ข้าหลวงเหล่านี้ได้รับเงินเดือน จากเงินที่เก็บจากภาษี แต่การเก็บภาษีเงินได้ส่วนใหญ่ นั้น เก็บจากประชาชนที่ไม่ได้มีสิทธิ์ค้าสินค้าอิสลาม สุลต่านเฟรูล์ชาร์นั้นเป็นคนที่เคร่งทางศาสนาอิสลาม กล่าวคือ ได้ทำลายวัดวาอารามของศาสนาฮินดู และห้ามมิให้มีการสร้างวัดของศาสนาฮินดู แต่ในเวลาเดียวกันสุลต่านเฟรูล์ ชาร์ ได้ยกเลิกการทารุณต่าง ๆ ซึ่งกระทำกันมากในสมัยสุลต่านองค์อื่น ๆ ในด้านการปกครอง นับว่าเป็นการปกครองที่ดี โดยไม่มีใครกล้าจะ ทรมาน

ในปลายศตวรรษที่ 14 เมื่อราชวงศ์ตุกลัก ซึ่งเป็นราชวงศ์สุดท้ายในราชวงศ์เตอร์กทั้งสามครอบครองอินเดียในเวลานั้น ปรากฏว่าสุลต่านโศครายาทารุณ และปกครองประเทศ

โดยมีข้อบรรณาการ ก่อให้เกิดความยุ่งยากกว่าจะขายทั่วไปในอินเดีย สถานการณ์อันนี้เท่ากับเป็นสื่อเชื้อ
เชิญให้ศัตรูต่างชาติน่าจะมารุกรานอินเดียอีก ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในปี ค.ศ. 1398 ผู้ลี้ภัยติมูร์
แห่งซามาร์ข่าน (Timūr of Samarkand) ผู้มีเชื้อสายตุรกี หรือตุรกีผสมมองโกลได้ยกพลมา
จากทิศเหนือ เข้าทำลายระบบลู่ด่านแห่งนคร เดลฮี ติมูร์อยู่ในอินเดียเพียงไม่กี่เดือนแล้วก็ยกทัพ
กลับ แต่ตลอดเส้นทางที่เขาผ่าน ได้สร้างควมพิศหายขึ้นที่เต็มไปด้วยศพของชาวอินเดียที่เขา
ได้สังหารและ เดลฮีก็ได้กลายเป็นนครร้างไปด้วยเช่นเดียวกัน เศษซากที่ติมูร์มิได้บุกไปไกลนัก
แคว้นปัญจาบบางส่วนและนคร เดลฮี เท่านั้นที่ต้องรับชะตากรรมครั้งนั้น

เดลฮีได้ถูกทำลายอย่างมากมาย ถึงแม้ว่าจะมีพวกเตอร์กตั้งตัวขึ้นครอง เดลฮีใหม่
ก็ไม่สู้สำคัญนัก การฟื้นตัวขึ้นจากภัยครั้งนั้นต้องใช้เวลาหลายปี (แต่กรุง เดลฮีก็มิได้เป็นราชธานี
แห่งจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่ เช่น เดิมใหม่) อินเดียทางภาคเหนือได้ถูกเผาผลาญลงมากด้วยน้ำมือของ
ติมูร์ จึงทำให้อินเดียเหนืออ่อนแอลง และถูกแบ่งแยกออกเป็นรัฐเล็ก ๆ หลายรัฐ อินเดียได้อยู่
ในสภาพที่ต่ำกว่า ราชอาณาจักรที่ใหญ่ และเข้มแข็งที่สุดในเวลานั้นได้แก่ราชอาณาจักรวิชัยนคร
ซึ่งเป็นทั้งรัฐ และนครที่ดึงดูดเอาผู้ลี้ภัยฮินดูจากอินเดียเหนือไปอยู่ด้วยจำนวนมาก

ราชวงศ์สุดท้ายที่ครอง เดลฮีก็คือ ราชวงศ์ลอดี (The Lodi Dynasty) ครอง
เดลฮีตั้งแต่ ค.ศ. 1450-1562 ราชอาณาจักรได้ลดน้อยลงอย่างมาก กล่าวคือมีเพียงกรุง เดลฮี
และเมืองที่อยู่ใกล้เคียงเท่านั้น ส่วนแคว้นอื่น ๆ ต่างก็เป็นอิสระไม่ขึ้นอยู่กับลู่ด่านเดลฮีอย่าง
แต่ก่อน

8.4 ลักษณะการปกครอง

เมื่อชาวมุสลิมได้เข้ามารุกรานอินเดีย ก็ได้มีเอาวิธีการปกครองแบบเตอร์กเข้ามา
ซึ่งมีลักษณะดังนี้คือ รัฐบาลกลางมีลู่ด่านเป็นหัวหน้า และมีอำนาจเด็ดขาดแต่ผู้เดียว มีผู้เปรียบ
ลู่ด่านเหมือนกษัตริย์ของโรมัน ฮีบ่า และพระสันตปาปา ในทางทฤษฎี ลู่ด่านจะต้องอยู่ใต้

คำสอนอิสลาม แต่ในทางปฏิบัตินั้นลุลูด่านแต่ละองค์ต่างก็มีอำนาจเหนือคัมภีร์ถูระอ่านทั้งสิ้น จะ
กระทำกิจกรรมใด ๆ ก็ได้ตามฮัรยาอัย โดยไม่ต้องมีใครบังคับ ตามทฤษฎีทางการปกครองของ
คำสอนอิสลามแล้ว จะต้องมีการปกครองแบบประชาธิปไตย แต่ในทางปฏิบัติแล้ว อำนาจทั้งหมด
อยู่ในมือลุลูด่าน นอกจากอำนาจทางการปกครองแล้ว ยังมีกองทัพประจำพระองค์ ซึ่งสรุปได้ว่า
ลุลูด่านมีอำนาจทั้งทางด้านปกครอง ทางทหาร และทางอำนาจตุลาการทั้งหมด

ลุลูด่านไม่สามารถจะปกครองแคว้นทุกแคว้นได้ พระองค์จึงต้องแต่งตั้งข้าหลวง
ออกไปปกครอง พระองค์จะแต่งตั้งข้าหลวงตามความสามารถของแต่ละบุคคล มิใช่เพราะ
กำเนิดสูงศักดิ์ หรือฐานะของสกุลแต่อย่างใด ซึ่งปรากฏว่าบ่อยครั้งที่พวกเขาจะมีโอกาสได้เข้าไป
ยังตำแหน่งสูง ๆ ในราชการได้ ราชสำนักที่เติลฮีเป็นสถานที่ฝึกบรรดาข้าราชการและลุลูด่าน
จะทำการคัดเลือกข้าหลวงจากผู้คนแวตล้อม ผู้มีความสามารถที่สุด (แต่ส่วนเสียมีอยู่ว่าบรรดา
ผู้ใกล้ชิดทั้งหลายต้องยึดปฏิบัติ เพื่อเป็นความดี ความชอบของตนเอง) หากพวกเขาผู้ใดมีความ
ทะเยอทะยานก็มักจะเป็นอันตรายต่อลุลูด่านอย่างยิ่ง ดังจะเห็นจากการแย่งชิงราชสมบัติกันอยู่
เป็นเนืองนิจ

ในทางราชการ มีการแบ่งส่วนงานออกเป็นกระทรวงทบวงกรม มีเจ้ากระทรวง
เป็นผู้รับผิดชอบดูแล เจ้ากระทรวงอยู่ภายใต้การดูแลของนายกรัฐมนตรี หรือที่เรียกว่า ริชาร์
นายกรัฐมนตรีมีหน้าที่ดูแลการเก็บภาษี และดูแลรายรับรายจ่ายของพระราชอาณาจักรทั่วไป
นโยบายการเก็บภาษีก็มักจะถูกเก็บภาษีผู้ที่มีได้มีถือคำสอนอิสลามมากกว่าชาวมุสลิมเอง ในทาง
ปฏิบัตินั้น เมื่อพวกเขาเตอร์กเข้ามาใหม่ ๆ ก็มักจะทำมาค้าขายนอกคำสอนให้หมดสิ้นไปอยู่
ระยะหนึ่ง แต่เมื่ออยู่ไปนาน ๆ ก็จำต้องดำเนินนโยบายประนีประนอมต่อพวกฮินดู ดังจะเห็นว่า
ในเมืองใหญ่ พวกฮินดูไม่ได้ถูกกดขี่ พวกพราหมณ์ก็ไม่ต้องเสียภาษี โดยเฉพาะแถบเมืองเติลฮี
การเก็บภาษีถือหลักให้ได้มากที่สุด ตามแคว้นต่าง ๆ ข้าหลวงจะมีหน้าที่ที่สำคัญคือเก็บภาษี
ทั้งนี้เพื่อใช้เงินจากภาษีมาบำรุงกองทัพ ส่งเป็นของขวัญให้ลุลูด่าน นอกจากนั้นเป็นส่วนรายได้ของ
ผู้เก็บภาษีเอง

ในทางทหารนั้น ลู่ล่าด้านฝักกองทัพพระเจ้าพระองค์ เพื่อคุมกันกรุงเตลฮี และลู่ล่าด้าน
ยังอนุญาตให้ข้าหลวงทุก ๆ แคว้นฝักกองทัพของตนเอง เพื่อจะได้เตรียมพร้อมจากภัยภายนอกประเทศ
ที่จะเข้ามาบุกรุกราน แต่ในบางครั้งการที่อนุญาตให้ข้าหลวงฝักกองทัพของตนเองก็สามารถจะทำให้
เกิดปัญหาขึ้น เช่น ถ้าลู่ล่าด้านเป็นผู้ปกครองที่ไม่เข้มแข็ง พวกข้าหลวงก็อาจจะคิดแข็งข้อขึ้น
และก็อาจจะรวมกำลังเข้ามาชิงราชสมบัติได้

8.5 ลักษณะทางเศรษฐกิจ - ในการพิจารณาทางด้านเศรษฐกิจในสมัยลู่ล่าด้านแห่งเตลฮีนั้น จะ
เป็นการลำบากมากที่สุด เนื่องจากมีประชากรอยู่มากมายเหลือเกิน ได้มีผู้พยายามวิเคราะห์
เศรษฐกิจในสมัยลู่ล่าด้านแห่งเตลฮี โดยรวบรวมข้อมูลจากส่วนตัวของบุคคลสำคัญในสมัยนั้น หรือ
แม้กระทั่งบันทึกหรือผลงานของบุคคลสำคัญ ๆ นอกจากนั้น ยังทำการวิเคราะห์วรรณคดีและสถา-
ปัตยกรรมต่าง ๆ เพื่อนำมาช่วยในการวิจัยเกี่ยวกับเศรษฐกิจ จากหลักฐานต่าง ๆ ได้ทราบว่า
อินเดีย สมัยนั้น พวกเตอร์กเปรีบอินเดียเหมือนกับแผ่นดินทอง ซึ่งมีความร่ำรวยมาก จะเห็นได้
จากตัวอย่างที่มหมุต แห่งชัชฎาได้นอนเอาของมีค่าต่าง ๆ ของอินเดียนกลับไปประเทศของตน และ
ในสมัยหลังลู่ล่าด้านได้เข้ามาทำลายลู่ล่าด้านแห่งนครเตลฮี และได้ขนเอาของมีค่าจากอินเดียนกลับไป
เมืองของตนเช่นกัน

เมื่อพิจารณาถึงนโยบายทางเศรษฐกิจของลู่ล่าด้าน จะพบว่า รัฐบาลของลู่ล่าด้านมิได้
มุ่งปรับปรุงเศรษฐกิจของประเทศเลย โดยเฉพาะช่วยเหลือประชาชน เช่น การวางนโยบายเพื่อ
ช่วยเหลือชาวนา การเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรม ตลอดจนแจกจ่ายความมั่งคั่งของเศรษฐกิจ
ให้ทั่วถึงกัน แต่การที่พวกข้าหลวงและข้าราชการได้สนับสนุนให้มีการทำอุตสาหกรรมทอผ้าไหม โดย
ว่าจ้างชาวอินเดียนทำงานในโรงทอผ้าไหมถึง 4,000 คนนั้น หาใช่เป็นการช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ
ด้วยความจริงใจไม่ หากแต่ต้องการให้สนองความต้องการในราชสำนักเป็นข้อจริงข้อขาวเท่านั้น

ในตำนานกิจการค้า ผู้ที่ถูกควบคุมในการค้ามากที่สุดก็ได้อีก ผู้นำชาวอินดูเท่านั้น
ลู่ล่าด้านมิได้บังคับประชาชนทั่วไป บุคคลชั้นน้ำที่มีฐานะร่ำรวยชาวอินดูเท่านั้นที่ถูกบังคับและ

ควบคุมมากที่สุด ในการค้ากับต่างประเทศ อินเดียสามารถติดต่อค้าขายกับโลกภายนอกได้ โดยทางน้ำ มีทะเลอยู่รอบด้าน ดังนั้น พ่อค้าจึงสามารถเดินเรือไปได้ถึงยุโรป หมู่เกาะมลายู ประเทศจีน และประเทศอื่น ๆ ในมหาสมุทรแปซิฟิก นอกจากนั้นยังมีการติดต่อทางบกกับเอเชียกลาง อาฟกานิสถาน เปอร์เซีย ธิเบต และภูฐาน สินค้าเข้าได้แก่ทองคำบริสุทธิ์ และสินค้าฟุ่มเฟือยที่คนร่ำรวยใช้ ส่วนสินค้าออกส่วนใหญ่ได้แก่ สินค้าทางเกษตรกรรม สิ่งทอ และสมุนไพร

เมื่อพิจารณาตามมาตรฐานการครองชีพของทุกชั้นในสังคม จะเห็นความแตกต่างกันมาก ระหว่างคนรวยและพวกชาวนานั้น กล่าวคือในขณะที่ชนชั้นปกครองและข้าราชการมีความเป็นอยู่อย่างฟุ่มเฟือยเพื่อ แต่พวกที่เป็นชาวนาชาวจีร์ มีความเป็นอยู่ที่ต่ำมาก การเก็บภาษีจากพวกนี้ ก็เก็บอย่างรุนแรง และเมื่อเกิดข้าวยากหมากแพงก็ยิ่งทำให้พวกนี้ขมขื่นมากขึ้น อามีร์ โกล์ราฟ (Amir Khosrav) ได้เขียนไว้ว่าไข่มุกทุกเม็ดที่มั่งคั่งนั้นคือหยดเลือดชั้นใจแล้วซึ่งตกมาจากดวงตาที่เอ่อด้วยน้ำตาของชาวนาที่ยากจน⁵

8.6 ลักษณะทางสังคม

เป็นธรรมดาที่ลัทธิล่าอาณานิคมและขุนนางมีทาสหญิงและชายไว้ และจำนวนทาสของราชสำนักมีจำนวนมหาศาล ในสมัยของลัทธิล่าอาณานิคม อลาอูดดีน (Alā-ud-dīn) มีทาสถึง 50,000 คน เมื่อถึงสมัยเฟรช ข่าน จะเพิ่มถึง 200,000 ลัทธิล่าอาณานิคมบางทีก็ปล่อยให้กลายเป็นอิสระ และทาสบางคนก็สามารถทำงานในตำแหน่งในทางสังคมและเป็นข้าราชการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคุณงามความดีและความสามารถของตน ทาสที่มีนอกจากทาสชาวอินเดียแล้ว ยังมีทาสจากที่อื่นอีก เช่น ทาสชาวต่างประเทศ เพราะทาสหญิงและชายก็ยังถูกนำเข้ามาเป็นสินค้าเข้าจากประเทศอื่น ๆ เช่น จีน ตุรกี และ เปอร์เซีย ราคาของทาสขึ้น ๆ ลง ๆ ตามสถานการณ์ทางสังคมและยามเกิดทุกข์ภัย พวกทาสได้ทำให้เกิดผลร้ายต่อสังคม ถึงกับกลายเป็นเครื่องหมายของความล้มเหลวและเป็นลักษณะที่ไม่รุ่งเรืองของชีวิตในสังคมยุคนั้น⁶

ผู้หญิงต้องขึ้นกับสามีหรือญาติผู้ชาย ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของชีวิตในสังคมฮินดูและมุสลิม แต่ผู้หญิงได้รับความเคารพและได้รับความเชื่อสัจย์ในชีวิตสมรส ผู้หญิงมักจะอยู่แต่ที่บ้าน และประเพณี **ปรัตฮา (Purdah)** คือ ประเพณีเก็บตัว ก็ได้รับการปฏิบัติประณีตขึ้น ทั้งในพวกฮินดูและมุสลิม ยกเว้นในบางเมืองที่อยู่ใกล้ชายทะเลในคุชราท ทั้งนี้เพราะเกรงว่าจะไม่ปลอดภัยเพราะเป็นระยะที่พวกมงโกลบุกเข้ามา วัฒนธรรมของผู้หญิงเปลี่ยนไปตามขั้นของสังคมที่เธออยู่ ในขณะที่ผู้หญิงตามชนบททำงานบ้าน แต่พวกชนชั้นสูงกลับได้รับการศึกษาทางด้านอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เด็กหญิงและเด็กชายแต่งงานตั้งแต่วัยเด็ก ประเพณี ลีตี ยังคงปฏิบัติกันอยู่ในชนชั้นบางกลุ่ม **ฮักฎานของอิบู บาดูตตะห์ (Ibu Batūtah)** ว่าลุลต่านที่เตลฮีจะต้องอนุญาตก่อนถึงจะเฝ้าได้ มาตรฐานของชีวิตในสังคมจะดูสูงส่งทีเดียว เพราะคนมีคุณธรรมและใจบุญสุนทาน แต่คนที่จะหมกมุ่นกับผู้หญิงและเครื่องสำอางเมานั้นน้อยมาก

8.7 อิทธิพลของมุสลิม (เตอร์ก) ต่ออารยธรรมอินเดีย⁷

เมื่อเราได้ศึกษาเกี่ยวกับการปกครองของลุลต่านแห่งเตลฮีแล้ว และเราก็พอจะมองเห็นว่าอิทธิพลของศาสนาอิสลาม ได้เข้ามาอยู่ในอินเดียเป็นเวลาหลายศตวรรษทีเดียว ฉะนั้นจึงเกิดมีลักษณะอันเด่นชัดขึ้นระหว่างฮินดูและอิสลาม นั่นคือการผสมผสานระหว่างอารยธรรมฮินดูและมุสลิม ตลอดจนอิทธิพลของฮินดูและมุสลิมที่มีต่อกันและกัน ซึ่งพอจะแยกแยะได้เป็นประเด็นอย่างกว้าง ๆ ดังนี้

1. **ด้านภาษา** มุสลิมได้พยายามนำเอาภาษาเปอร์เซียเข้าไปใช้ในราชสำนัก แต่ไม่ประสบผลสำเร็จสักเท่าไร เพราะได้มีผู้พยายามแสดงความขัดแย้งในการใช้ภาษาเปอร์เซีย เช่น พวกนักเขียนฮินดู ซึ่งแต่เดิมพวกที่มีความรู้ เช่น นักเขียนเหล่านี้มักจะใช้ภาษาสันสกฤต (คนธรรมดาเท่านั้นที่ใช้ภาษาพื้นเมือง) แต่พอภาษาเปอร์เซียเข้ามา ก็เริ่มใช้ภาษาพื้นเมืองของแต่ละแห่งขึ้นแทนที่ จะใช้ภาษาเปอร์เซีย ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นถึงการขัดแย้ง เช่น **กรฮอตากู (Thakur)** ก็แปลมหากาพย์เป็นภาษาเบงกาลี ฉะนั้นการที่เกิดจากการขัดแย้งทางภาษาเป็นผลให้ภาษา

พื้นเมืองค่อย ๆ ทวีความสำคัญขึ้นมา และเป็นเหตุให้ภาษาสันสกฤตเริ่มเสื่อมความสำคัญลง จนไม่
ที่สุดเป็นภาษาตาย มีแต่พวกนักศึกษารู้และไม่ค่อยใช้กันเท่าที่ควร

ฉะนั้น เมื่อภาษาเปอร์เซียใช้ไม่ได้ผล พวกมุสลิมก็ให้พยายามผสมผลกับภาษาที่ใช้
ในอินเดีย ซึ่งตอนหลังเรารู้จักกันคือภาษาอูรดู (Urdu) เป็นภาษาที่เกิดจากภาษาสันสกฤต
ภาษาอารบิก และภาษาเปอร์เซียปนกัน และพวกมุสลิมใช้กันและเป็นภาษาราชการภาษาหนึ่งของ
ปากีสถาน

2. ด้านวิทยาการ ความเจริญก้าวหน้าของฮินดูในด้านการแพทย์และดาราคาสตร์
พวกมุสลิมก็พากันมาสนใจมากมาย และพวกฮินดูในขณะเดียวกันก็ได้รับเอาวิชาทางเทคนิคต่าง ๆ
ของมุสลิมตลอดจนวิธีการคำนวณเส้นละติจูดและลองจิจูดของมุสลิมมา นอกจากนี้รับเอาระบบ
ปฏิทินของมุสลิมที่เรียกว่า Zich และรับเอาวิชาสาขาโหราศาสตร์สาขาหนึ่งที่เรียกว่า Tājīk
ของมุสลิม และในสาขาการแพทย์ก็ได้รับความรู้เกี่ยวกับ metallic acids และ iatro-
chemistry

3. ขนบธรรมเนียมประเพณี พวกมุสลิมบางพวกก็รับเอาพิธีลี้ของอินเดียไปใช้ และ
การที่มุสลิมและฮินดูแต่งงานกันก็ทำให้การผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมง่ายเข้าและรวดเร็ว พวก
ฮินดูได้อิทธิพลจากขนบธรรมเนียมประเพณีมุสลิมหลายอย่าง เช่น ประเพณีประดาห์-การที่ผู้หญิง
ใช้ผ้าคลุมหน้า และการแต่งกาย

4. ทางด้านศิลปกรรมและสถาปัตยกรรม ก็มีลักษณะที่เป็นของมุสลิมอยู่มาก และ
ขณะเดียวกันก็มีการผสมผลกันมาก โดยเฉพาะสิ่งก่อสร้างที่เคลือบสี เพราะแถบนี้เป็นที่ลุ่มต่ำ
ปกคลุม จึงมีอิทธิพลของอิสลามในสิ่งก่อสร้างมากมาย การที่เกิดผสมผลของลักษณะสถาปัตย-
กรรมฮินดูและอิสลามก็เป็นเพราะพวกมุสลิม ซึ่งทำหน้าที่ปกครองประเทศ ก็มีความจำเป็นที่จะต้อง
จ้างช่างฝีมือช่างแกะสลักชาวอินเดีย ซึ่งแน่นอนช่างฝีมือชาวอินเดียก็ย่อมใช้ศิลปะของตนเองในการ
ก่อสร้าง

สิ่งก่อสร้างที่ผสมผสานระหว่างศิลปะฮินดูและอิสลามก็ได้แก่สิ่งก่อสร้างในราชวงศ์ทาล คือ หอคอยแห่งชัยชนะที่เรียกว่า ตุมมินา (Outb Mina) ที่กรุงเดลี หอคอยนี้สร้างเสร็จเมื่อ ค.ศ.1298 สร้างด้วยหินอ่อนสีขาว และอิฐสีแดง สูง 5 ชั้น และสูงกว่า 238 ฟุต แล่ตั้งออกซึ่ง ศิลปะฮินดูในด้านการประดับประดา แกะสลัก ส่วนศิลปะอิสลาม ปรากฏชัดในรูปร่าง ลักษณะ เช่น โดมและหอคอย

อนึ่ง ศิลปะอิสลามนั้น มีมากมายหลายประเภท เพราะอิสลามที่เข้ามาในอินเดียนี้ หลายพวก ได้แก่ อาหรับ เปอร์เซีย และเตอร์ก แต่ละพวกก็นำศิลปะของตนมาจากเอเชียกลาง เอเชียตะวันตก อาฟกานิสถาน และยุโรปทางตะวันตกเฉียงใต้ เพราะฉะนั้นศิลปะอิสลามจึงมี ลักษณะหลายแบบปะปนกัน

5. ทางด้านคำสอน คำสอนอิสลามได้มีอิทธิพลต่อชาวฮินดู เพราะปรากฏว่า มีชาวฮินดูได้เปลี่ยนมานับถืออิสลามกันเป็นจำนวนมาก ในขณะที่เดียวกันก็มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมซึ่งกันและกันและยกย่องซึ่งกันและกัน นักปรัชญาคำสอนชาวอิสลามได้รับการเคารพและทำงานในอินเดียในสมัยกลาง ส่วนนักบุญชาวฮินดูก็ได้รับความเคารพในหมู่ผู้นับถือคำสอนอิสลาม

6. ทางด้านการเมือง แม้ว่าพวกอิสลามจะเป็นผู้ปกครองที่มีอำนาจในระยะนี้ ตามแว่นแคว้นหรือเขตต่าง ๆ ก็ยังมีการตั้งเอาชาวฮินดู ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าเผ่า และเป็นผู้เก็บภาษีตามชนบทเป็นจำนวนมาก และมีบางแคว้นก็ได้จ้างคนฮินดูเข้าดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ในการบริหารราชการแผ่นดินในสายงานต่าง ๆ เช่น ลุ่ต่านแห่งโกลคุนดา (Golkundā) ความสำเร็จใจจ้างคนฮินดูเป็นรัฐมนตรีหลายคน ลุ่ต่านเช่น-จูล อาบิติน (Zain 'ul-'Ābidīn) แห่งแคชเมียร์ ก็มีนโยบายเป็นมิตรและสนับสนุนชาวฮินดู ส่วนแคว้นที่เจ้าฮินดูปกครองก็เช่น เทวะ ราชยาที่ 2 (Deva Rāya II) ก็จ้างคนมุสลิมเป็นทหารเป็นจำนวนมาก และยังให้การอุปถัมภ์พวกมุสลิมที่อยู่ในและนอกเมืองหลวงอีกด้วย

มีผู้วิเคราะห์ว่า การที่แต่งตั้งข้าราชการชาวฮินดูน่าจะเป็นเพราะความจำเป็นมากกว่า เพราะความสัมพันธ์อันดี แต่ก็ไม่ต้องสงสัยว่า มันทำให้มีมิตรภาพอันดีระหว่างฮินดูและมุสลิม

นอกจากที่กล่าวมาในด้านต่าง ๆ แล้ว ก็ยังมีการผล้มกลมกลืนไปในด้านต่าง ๆ ของชีวิต เช่น หัตถกรรม ดนตรี ภาพวาด การแต่งกาย เลี้ยงผ้า การกีฬา การผล้มกันเหล่านี้ได้ก้าวไปไกลมากทีเดียว จนกระทั่งเมื่อบาบัวร์แห่งโมกุลมารัฐสิทธิ์ประหลาดใจมาก

เมื่อสิ้นสมัยราชวงศ์ตุลกั๊ก ครอบครองอินเดีย ณ กรุงเดลี นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1388 เป็นต้นมา เกิดความยุ่งยากและวุ่นวายต่อมามากกว่า 50 ปี เหตุแห่งความวุ่นวายและความเสื่อมเหตุหนึ่งเกิดจากการปกครองของสุลต่านในแง่ที่ไม่พยายามที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับโดยไม่จำเป็นในชีวิตของชาวฮินดู ขอแต่ให้เขาสามารถเก็บภาษีและดำเนินชีวิตที่สุขสบายเท่านั้น ฉะนั้น วิธีการนี้ก็นำไปสู่ความเสื่อมและการสลายตัวของสุลต่านในที่สุด และประกอบกับตอนี้ใน ค.ศ.1398

มีพวกมองโกล เตอร์ก ภายใต้การนำของติมูร์ หรือทามาเมอเลนผู้อ้างว่าสืบเชื้อสายมาจากเจงกิสข่าน ได้ยกกองทัพเข้ามาปล้นกรุงเดลีและทำลายกรุงเดลีเสียเกือบหมด ประมาณกันว่ามีคนถึง 5 หมื่นคนถูกฆ่า และถูกจับเป็นทาสอีกแสนคน เมื่อมีคนตายเป็นจำนวนมาก แล้วเขาก็ไม่ได้อยู่ครองอินเดีย ได้นำเอานายช่างและศิลปินผู้มีฝีมือทั้งหลายกลับไปยังกรุงซามาร์ข่าน ไปเป็นจำนวนมาก ซึ่งบุคคลพวกนี้ไปช่วยตกแต่งให้เมืองซามาร์ข่านเป็นเมืองที่สวยงามแห่งหนึ่งในโลก หลังจากการรบสิ้นสุดลง สุลต่านแห่งเดลีก็พยายามจะกลับฟื้นคืนอำนาจในการปกครองให้อิ่งใหญ่เหมือนเดิม แต่ก็หาได้ประสพผลสำเร็จไม่ แต่ก็ยังมีอิทธิพลบ้างเล็กน้อยโดยสามารถปกครองอินเดียมาจนถึงศตวรรษที่ 16

เชิงอรรถที่ 8

¹เนห์รพถันอินเดีย, เล่ม 2, หน้า 832-3.

²เรื่องเดียวกัน, หน้า 836.

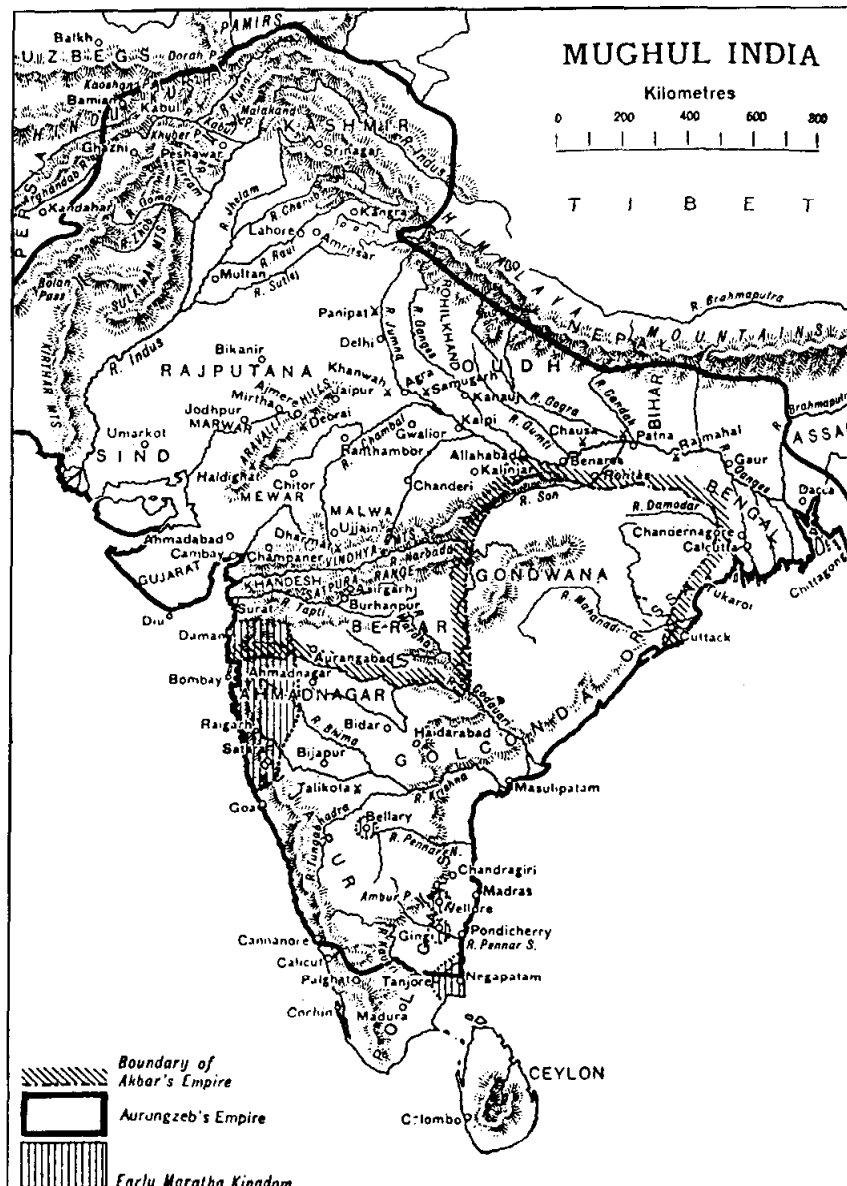
³เรื่องเดิม, หน้า 841.

⁴Majumdar and others, An Advanced History of India,
pp. 273-304.

⁵Ibid., p. 392.

⁶Ibid., p. 393.

⁷Ibid., pp. 393-6.

แผนที่แสดงจักรวรรดิโมกุลสมัยพระเจ้าอักบาร์

แผนที่แสดงจักรวรรดิโมกุลสมัยพระเจ้าโอรังเซ็ป

แผนที่แสดงจักรวรรดิมาราธา